

(המשך עמוד 10)

ניסיתי לשכנע, אבל היא לא רצתה בכלל להביט בי. היא רצה לטלפון התחילה לטלפן. נכנסתי לזעם. טילטלתי אותה, זרקתי את השופורת, תפסתי אותה וניתי תקיף אותה מהטלפון. הוצאתי מהכיס את העלי הלמתי בראשה. היו לי כמה תחושות. היתה לי אכזבה מכל החיים, הרגשתי שאני אבוד ורציתי להתאבד.

בשיחה קודמת גיליתי לה את תוכנית להתאבד, והיא אמרה שלא איכפת לה. שרבים עושים זאת. שאי עשה מה שאני רוצה. זה חרה לי מאוד, הגעתי לאיבוד עשתונות.

ראיתי את עצמי זרוק ברחוב, ללא תמיכה, כי גם בניי נתנו לה גיבוי. ידעתי שצפויים לי גירושין ככפיה או אישפוח בבית החולים לחולייה. אלה היו האימים שתמיד איימה עלי.

החלטתי להתאבד יחד איתה. התאבדות כפולה. אבל משוםמה עשיתי טעות. הדלקתי את הגפרור לפני שהצטתי את עצמי. רציתי להיזרק על המוקד, אבל משהו הרתיע אותי. אני לא יכול להסביר מה.

במקום זה רצתי כמו משוגע, כי העשן חנק אותי. ברחתי מהחדר ומצאתי את עצמי באמבטיה. שם ראיתי את התרופות ושמתו אותן בכיס. לקחתי מכל הבא ליד, את התרופות

מחלת-נפש, אבל זה לא היה תרשתי. אחי הגדול היה מאושפח במשך תקופה קצרה, ומאז הוא נתמסר. אני נתתי לו רמיכים. המיקרה קרה לו בגלל בגידתה של אשתו. גם לבדאח שלי, של אח אחד, היו בעיות פסיכיאטריות. כילד, למד בבית-ספר רתי, למרות שבן השקפותיו היה אנטי-דת. הוא הסתב עם עצמו, אבל לא אושפח. התחיל להתנהג בצורה אדישה, הוא גויס לצבא. שם התאבד בידיה.

במשך השבוע האחרון, לפני המיקרה, הגיעו מים עד נפש. החלטתי לברוח מהבית ומכל הצרות. בשלה בראשי תוכנית. ראיתי בטלוויזיה את התכנית על סיכלול יוצנים שהקים לובה אליאב, והחלטתי לנסות להתגבר לעבודה שם. נוקקתי להמלצה, ולכן הלכתי למנהל בית-הספר ברעננה, שם עברתי, וביקשתי מיכתב-המלצה. הוא הסכים וביקש שאחזור בידי האישוף בבוקר, או יהיה המיכתב מדרפס עברי. חזרתי הביתה וארזתי את כל מה שאזרק לו. בשבת ציפתי שבני יבוא, הוא ידע על התוכנית. בני ומישפתו אמנם באו בצהריים, אבל הוא עשה אייתי ברוגו ולא פנה אלי. הוא כעס עלי בגלל התקיפה האחרונה שתקפתי את אשתי. זו היתה התקיפה שבגללה התי-לונגה עלי במשטרה.

במשך השנה האחרונה תקפתי את אשתי שלוש פעמים. ביום הראשון, 7 בפברואר, הלכתי בבוקר לקבל את המיכתב מבית-הספר. עד שעה 10 הכל היה מוכן. ואז רציתי לכתוב מיכתב-פרידה, שידעו היכן אני. התחלתי לכתוב והרגשתי מועקה. המעות ולגו מעיני. היה יום גשום, הייתי מקורר, הייתי בעצבים, ויצאו מישפטים מרבים, הסיגנון היה מר-כא. זה השפיע עלי ונכנסתי למצב שקשה לתאר.

(כאשר נשאל הנאשם על מה שכתב במכתב-הפרידה שלו, התקשה לדבר על כך. הוא נכזה, כשהוא מליט את ראשו בידיו והתייפח על וזכר-הערים בקולו המועז. השופטים ביקשו מהסיניגורים לוותר על התקידה בקטע זה, מכיוון שמכתב-הפרידה הזכנס ממילא לתק בית-המישפט, כחלק מרצאות, והשופטים יוכלו לעיין בו ולהתרשם ממנו בעצמם. אחרי שהנאשם נרגע אמר לסניגורה: אתה יכול להמשיך לשאול.)

את הפרק השני של המיכתב השל-למתי כבר בבית-החולים, בקפסולה, כאשר אני ספוג כדורים. לאחר מעשה. קשה לי מאוד לתאר את המיקרה. זו היתה רדאמה שאני לא יכול להביט במילים. אני מעדיף לכתוב זאת. כדי להימנע מלחזור על הטראומה של המיכתב הזה.

בכל אופן, כתבתי אז מילה וקמתי, הסתובבתי בבית כמו משוגע. רצתי מחדר לחדר, ואז שוב כתבתי, וחדר חלילה, אולי חמש-שש פעמים.

„הרגשתי „ שאני אבוד“

כאשר ראיתי מהחלון שאשתי באה, קיפלתי את הגידי ושמתו אותו בכיס. לא רציתי שהיא תקרא אותו. אינני יכול להסביר מדוע עשיתי זאת, לא הייתי במצב של שיקול-דעת, לא שלטתי בעצמי.

כדי לתאר את הרגעים הללו יש לחזור למעשים שנעשו בזמן כתיבת המיכתב, בהתרוצצות שלי. בכל פעם נזכרתי במשזו ארזי ששכחתי לקחת. שמתי בכיס כל מה שהעניינים ארזתי, ושוב חזרתי לכתוב. הכל נעשה באיפול שלם.

כשהיא באה, התפתחה שיחה בקשר לשיחה עם עורך-הדין. כי לפני שהלכה, נתנה לי אולטימטום. היא אמרה שאם עד השעה 12 לא אתן הוראה לעורך-הדין שלי לפתוח בחלי-גיורשין, היא תתקשר עם עורך-הדין שלה, והוא יפתח תיק.

כשבאה, ניסיתי לדבר על ליבה. היא שאלה: „שילתה? אמרת. עוד לא.“ ביקשתי ממנה להביט שאני לא יכול לסבול מצב מחוץ לבית. בגלל מצבי הבריאותי אני זוקק לבית, למיסגרת.

לפסילה של שנתיים. גם זאת, בגלל הרשעותיו הקודמות המרובות.

הנאשם נזכר

מיקרה השלישי אירע לפני זמן לא רב. נהגמונית היה מעורב בתאונה, שהיה בה רק נזק לרכוש. הוא נאשם על כי לא נתן את פרטיו לנהג האוטובוס שנפגע.

כאשר הומן הנאשם לדין לפני השופט דרוון, הצהיר כי אינו זוכר כלל מיקרה כזה, וכפר באשמה. אחרי שהובא נהג-האוטובוס והעיד מעל דוכן-העידים, חזר בו הנאשם מהכפירה ואמר כי מראה פניו של העד הזכיר לו את כל הפרשה, וכעת הוא זוכר כי אמנם היה מיקרה כזה. הוא הודה באשמה, והסביר שלא נתן פרטיו מכיוון שלא חשב שהוא האשם.

לנאשם, נהגמונית מיקצועי, היו 40 עבירות קודמות. השופט דרוון קבע כי מכיוון שהנאשם ניסה לאחז את עיניו בית-המישפט בכפירתו, מגיע לו עונש מור, והוא פסל אותו מלהחזיק ברי-סיון-נהיגה במשך 10 שנים.

בעירעור קיבל בית-המישפט המחור זי שהנאשם אמנם נזכר במיקרה רק כאשר ראה את פני העד, ולא ניסה לתעתע בבית-המישפט. העונש הוקטן מ-10 שנות פסילה לשישה חודשים בל-בד.

שפן לפני אריה

שופט דרוון הוא הרוגמה הקי-זונית לחומרת הענישה. בצידה השני של הקשת עומד השופט זאב פריד, הנחשב במקל ביותר. כל יתר שופטי-התעבורה נמצאים בין השניים. רבות נכתב על כתיב-המישפט לתע-בורה, השונים מיתר כתיב-המישפט במ-דינה. נאשם אינו זוכה בהם ליומו כי בית-המישפט. הדין הוא מהיר ועצ-בני: השופט, בדרך כלל, קצרות, ואי-נו מוכן לשמוע סיפורים ארוכים. המיתוס אומר כי סיכוייו של נאשם לצאת זכאי בבית-מישפט לתעבורה קטנים מסיכוייו של השפן לפני האריה. על כן בוחרים רוב הנאשמים בדרך הק-לה, מודים באשמה במקשים דחמים. אם התמזל מזלם, והשופט היה במצב-רוח טוב באותו בוקר, העבירה אינה חמורה במיוחד וגליון-הרשעות-הקור-מות של הנאשם אינו יוצא-דופן, מצדי-קה גישה זו את עצמה. הקנס המוטל על הנאשם קטן מהשכר שהיה עליו לשלם לעורך-דין כדי שייצג אותו.

אולם כאשר הנאשם מהמר וטועה, קורים רברים כמו אלה שהוכחו כאן. נהגמונית שרישיונו נפסל ל-10 שנים, או נאשם שרישיונו נפסל לצמיתות, אינם יודעים מה נפל עליהם. הרי אף בביעות-הלילה לא ציפו לעונש כל-כך חמור. וכאשר הם מגיעים מתנשפים למישדרו של עורך-הדין כדי לערע, הם יכולים רק לתקן את המעותות.

מרקליט לוייתן, כל העירעורים הם על פסקי-דין של השופט דרוון.

עורים להתערב כדי להקטין את הער-נשז? שאל העולם הזה, ונענה בדוגמת הבאות.

הפוליסה שולמה

מיקרה אחר, לפני שנה, נאשם אדם בנהיגה ללא רישיון-נהיגה, רישיון-רכב וניסוח תקי. הנאשם, בעל חברה למשאיות ולטנדרים, הודה כי נהג אמנם במשך כמה ימים אחרי שפג תוקף רישיון-הרכב ורישיון-נהיגה, אבל הוכיח כי אחד מעובדי-החברה שילם עבור פוליסת-הביטוח של הרכב וחיידש אותה שעות ספורות לפני שנת-פס.

השופט דרוון שמע את הסיפור, ראה כי לנאשם 50 הרשעות קודמות, ופסל אותו מלהחזיק רישיון-נהיגה לצמיתות.

גם נאשם זה, שנרדם מגור-הדין, מי-הר אחר-מעשה לעורך-הדין לוייתן, כדי לתקן את הניתן לתיקון. בעירעור זוכה הנאשם מנהיגה ללא-ביטוח, על-סמך העובדות שהוכחו כבר לפני השר-פט דרוון. הפסילה לצמיתות בוטלה, ועל שתי העבירות האחרות נידון האיש

עורים להתערב כדי להקטין את הער-נשז? שאל העולם הזה, ונענה בדוגמת הבאות.

בדרך לרישוי

לפני שנתיים הועמד קבלן ל-ע-כודת-תאורה לדין, על כי נהג בד-מן פסילה. הנאשם (40), אדם אינטי-לינגטי, הריגש שהא חדי-משפח, והיה בטוח שיוכל להוכיח זאת בבית-המיש-פט. לכן לא טרח לשכור עורך-דין, וסר-פר לשופט דרוון את מסכת העובדות: במישפט שבו נידון לפסילת רישיון, הוא נאשם בכך שעבר בצומת באור-אדום. כאשר עבר אותו השוטר ליד ה-רמזור, שלל את רישיונו מינהלית, ולי-קח את הרישיון איתו. עד המישפט, במ-שך את הרישיון חודשים, לא החזיר הרישיון לקבלן מסיבות שונות, והוא לא נהג-ברכב. בבית-המישפט נידון לארבעה חודשי-שלייה. הוא הסביר לשופט כך שחר חריפאי כי בנמע ממנו לנהוג מינ-הלית וביקש לקח זאת מגור-הדין. השעה היתה 12 בצהריים, והשופט נאות לחכות עד שהנאשם יביא את ה-הוכחה לדבריו ממישרד-הרישוי.

הנאשם יצא בדרך למישרד-הרי-שוי, כשהוא נוהג ברכבו. בדרך גרם לתאונה, ולא הסיפק לחזור לבית-ה-מישפט ולקוח את הפסילה. עקב התאונה בדרך למישרד-הרי-שוי, הועמד נהג כסופו של דבר לדין רק בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, והיה בטוח כי יוכל להסביר זאת לבית-המישפט, מה גם שהוא הצטייד באישור-המשופט חריפאי על העובדות.

הדין בתק הגיע לשופט דרוון, הוא שמע את דבריו הנאשם, קרא את מיכ-תבו של שופט-התעבורה, ראה את גלי-יון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, שכלל 50 עבירות, אך כסופו של דבר הרישע את הנאשם, ופסל את רישיונו לצמיתות.

הנאשם האומלל, שהרגיש כי נעשה לו עוול נורא, פנה לעורך-הדין לוייתן וביקש ממנו לייצגו בעירעור. כאשר נידון העניין בבית-המישפט המחור, הסביר עורך-הדין לבית-המישפט את העובדות, ואמר שאליו היה עורך-הדין מופיע לפני בית-המישפט דלמטא, ית-כן שהיה מצליח לזכות את הנאשם כלי. אך לפני הרכב העירעור ביקש הסניגור רק הקלה בעונש. בית-המיש-פט לעירעורים ביטל את הפסילה ל-צ-

קלינאית-תיקשורת קורנבלאו רציתי להזרק על המוקד...

תובעת אמסטרדאם בלעתי כדורים מכל הצבעים...

שלי ואת התרופות שלה. לבשתי רובון ויצאתי לחצר.

היום אני יודע שעשיתי טעות. היי-תי צריך לרסס את עצמי לפני שהי-צתתי את הגפרור. אבל ככה זה קרה. אז בלעתי את כל הכדורים מכל הצבעים ומכל הגרלים, ורצתי לבית-החולים מאיר. שם המשכתי לכתוב את המיכתב ומסרתי אותו לאחות.

עד כאן סיפורו של יוסף ששון. סניגורו, עורכי-הדין צבי רוזנברג ודן אשכנזי, אינם מכחישים את העובדות שבחה תודה הנאשם. אבל הם טוענים כי הוא עשה את המעשה בגלל רחף באינטי-ברכיבוש, ועליכן לא היה אחראי למ-עשיו.

פסיכולוג שבדק אותו במעצר הסי-כיד את עמדתו לבית-המישפט, ופסי-כולוג מטעם המדינה שלל גישה זו. השופטים הם שיחליתו מה עשה יוסף ששון בירתת השנים שנתורו לו — אם יורשע ברצח יהיה עליו לבלות אותן בבית-הסוהר.

האומללים ביותר מכל הפרשה הם, כמובן, לריו של ששון. הם איבדו את אמם, ושומעים כעת על הסבל הנורא שעברו הוריהם במשך השנים האחר-ונות. אולם הם לא נזחו את אביהם, והם מטפלים בהגנתו המישפטית.

Advertisement for 'Mol Sכות הפסילה: עצות לנאשמי תנועה' (Mol Sכות הפסילה: Advice for Defendants of the Movement). The text discusses legal strategies and the importance of a lawyer's role in such cases.